

Sygn. akt: VII U 2187/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2015 roku w Lublinie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 września 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. D. prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 2187/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. D. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. D. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych przez 15 lat.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

A. D. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat i 8 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych w tym 8 lat, 3 miesiące i 23 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Należy wskazać, że decyzją z dnia 3 października 2014 roku organ rentowy zmienił decyzję z dnia 22 września 2014 roku w ten sposób, że uznał staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych w wymiarze 8 lat, 3 miesiące i 23 dni z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni (...) od dnia 1 sierpnia 1990 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (k. 17-18 akt ZUS).

A. D. został zatrudniony z dniem 1 lutego 1983 roku w Wojewódzkim Zakładzie Spółdzielni (...) w L. na stanowisku kierowcy (k. 2 akt osobowych, świadectwo pracy – k. 17 akt rentowych ZUS). Zakład ten został przejęty przez

Wojewódzki Zakład (...) z dniem 1 stycznia 1984 roku (k. 3 ao). Wnioskodawcę zaszeregowano jako pracownika zajmującego stanowisko kierowcy z przyczepą (k. 14, 16ao). Od dnia 1 sierpnia 1990 roku zakład ten został przejęty przez Spółdzielnię (...) w M. (k. 47 ao, świadectwo pracy – k. 17 akt rentowych ZUS). Zarówno przed 1 sierpnia 1990 roku jak i po tej dacie stanowisko wnioskodawcy określano wyłącznie jako kierowca. W okresie zatrudnienia wnioskodawca był kierowcą samochodu S. z przyczepą-cysterną, w której przewoził mleko ze zlewni do zakładów mleczarskich na terenie gminy M.. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. W przypadku większych awarii samochodu otrzymywał samochód zastępczy, ewentualnie pomagał przy drobnych naprawach, które trwały krótko (zeznania wnioskodawcy – k. 16v, 28v, zeznania Z. G. – k. 27v-28, zeznania M. W. – k. 28-28v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Przesłuchani w sprawie świadkowie Z. G. i M. W. to osoby obce dla wnioskodawcy. Potwierdzili oni fakt pracy wnioskodawcy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego z przyczepą-cysterną na mleko. Świadkowie pracowali wspólnie z wnioskodawcą. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy ze Spółdzielni (...) obejmującej także dokumentację z roku 1983 umożliwiła Sądowi ustalenie, że wnioskodawca był zatrudniony od dnia 1 lutego 1983 roku jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony z przyczepą-cysterną. Dodatkowo na fakt świadczenia pracy w charakterze kierowcy wskazuje treść świadectwa pracy z dnia 31 lipca 1990 roku z Wojewódzkiego Zakładu (...), gdzie na odwrocie podano, że od 1 lutego 1983 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) L. w Oddziale w L..

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego w okresie od 1 lutego 1983 roku do dnia 31 lipca 1990 (7 lat i 6 miesięcy).

Jest to praca wymieniona w Wykazie A, Dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 2: „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu,

na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił nowy okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy, co po dodaniu do okresu uznanego przez organ rentowy – 8 lat, 3 miesiące i 23 dni prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało zatem ustalić A. D. prawo do emerytury od dnia (...) roku, od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.